

Λευκάδι, ὧν τὰ ἐπισημότερα εἶπὶ τὸ τῆς Λεσβίας Σαπφούς (α), τὸ τῆς Λευκαδίας Φιλαίνιδος Ποιητρίας, ἀκμασάσης περὶ τοὺς χρόνους τοῦ Σωκράτους (β), καὶ τὰ μαρτυροῦντα πολλῶν Λευκαδίων Ἀρχόντων ὀνόματα, ὧν ὁ ἀριθμὸς ἀναβαίνει μέχρι τῶν 36 (γ). Τὸ Μουσεῖον κεκόσμηται προσέτι καὶ ὑπὸ πλουσίας Νομισματικῆς Βιβλιοθήκης, ἐν ἣ διαπρέπει τὸ πολύτομον τοῦ Μιονὲ σύγγραμμα.

Τὸ δὲ Μουσεῖον Κατσαίτη, πολλὰ ἴσως τούτου ἀξιολογώτερον, δυνάμεθα νὰ περιγράψωμεν ὅπως οὖν ἀκριβέστερον, καθ' ὃ ἐπισκεφθέντες αὐτὸ πολλάκις.

Πρέπει δὲ νὰ ὁμολογήσωμεν τὴν εὐχαρίστησιν μας καὶ διότι εὗρομεν τὸν Κύριον αὐτοῦ πολλὰ περὶ τὴν ἐπαύξεισιν καὶ βελτίωσιν του προσπαθοῦντα, καὶ διότι ἐπιμελεῖται εἰς τὴν Ἐπιστημονικὴν τῶν μνημείων καταγραφὴν καὶ μελέτην. Εἰς τοῦτο δ' ἔτι μᾶλλον ἐπείσθημεν, εὐτυχήσαντες νὰ ἰδῶμεν καὶ ἑτοιμον αὐτοῦ Ἀρχαιολογικὸν πόνημα, προῖον μακρᾶς πείρας καὶ μελέτης, ἐπιγεγραμμένον « Νομισματικὸν Εὐρετήριο, ἐν Ἀλφαβητικῇ τάξει, τῶν Κυρίων τύπων, ἐν ᾧ περιλαμβάνονται οἱ τε συμβολικοὶ τύποι καὶ αἱ εἰκόνες, καὶ ἐπιγραφαὶ τῶν Βασιλικῶν Νομισμάτων παντὸς ἔθνους τῆς Ἀρχαιότητος. » Εὐχῆς δ' ἔργον ἤθελεν εἶσθαι, νὰ τύχη ὁ φιλόπονος αὐτοῦ συντάκτης καὶ τῆς ἀπαιτουμένης εἰς τὴν ἐκδοσὶν του εὐκαιρίας.

Τὸ Μουσεῖον τέτακται καὶ διήρηται κατὰ τὴν τοῦ Σεστίνη Νομισματικὴν Γεωγραφίαν (δ) καὶ περιλαμβάνει ἄ. Πλείστας πολλῶν εἰδῶν ἀνεκδότους Ἐπιγραφὰς καὶ Κεραμοτυπίας, μάλιστα δὲ Λευκαδικάς· β'. Ἔργα τῆς Γλυπτικῆς, οἷον κάλπας ἐπιταφίους, ἀγαλμάτια, σκεύη καὶ ἀγγεῖα κατασκευῆς καὶ χρήσεως διαφόρου γ'. Ἔργα τῆς Χαλκουργικῆς, οἷον πολεμικῆς ἐργαλεία, σταθμά, ὀριχαλκίνοις ἀστραγάλους κ. τ. λ. δ'. Ἔργα τῆς Σφραγιδογραφίας, οἷον δακτύλια ἀργυρᾶ καὶ χαλκᾶ. ε'. Ἔργα τῆς Νομισματικῆς, οἷον Νομίσματα καὶ νομισματόσημα.

Καὶ τῶν Νομισμάτων (ὧν τὰ μὲν ἀνήκουσιν εἰς 407. Ἑλλ. πόλεις, τὰ δὲ εἰς 17 μὴ Ἑλληνικᾶς), ἀλλὰ μὲν εἰσὶ Ῥωμαϊκὰ, οἷον Αὐτοκρατορικὰ, Οἰκογενειακὰ καὶ τινὰ τοῖς ἀγῶσιν ἀναφερόμενα (Ludi saeculares et ludi florales (ε)), ἀλλὰ δὲ Ἑλληνικὰ (ὑπὲρ τὰ 1000), ἐξ ὧν 31 μὲν ἀνήκουσιν ἰσαριθμοῖς Λευκαδίοις Ἀρχουσίαι, 53 δὲ διαφόροις τῆς Νήσου ἱστορικαῖς περιστάσει. Ἐκ τούτων ἀξία παρατηρήσεως εἰσὶ τὰ μετέντυπα, ἧτοι τὰ φέροντα ἐπὶ τοῦ ἀρχαίου αὐτῶν τύπου (βς ἦν κεφαλὴ Ἀθηνᾶς καὶ χεῖρμαῖρα)

(α) Ὅμοιον αὐτοῦ ἐξέδ. ὁ Πετριτσόπουλος ἐν τῷ αὐτοῦ *Seguito delle Medagl. Leucadie.*

(β) Wolfius in *Vita Philaenides* καὶ Πετριτσόπουλ. δς ὅμοιον νόμισμα ἐξέδ. ἐν τῷ αὐτοῦ *Saggio Stor. sulle prime età di Leucadia.*

(γ) Τίνα αὐτῶν ἐξέδ. ὑπὸ Πετριτσόπ. αὐτόθι. Σελ. 47.

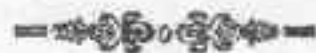
(δ) *Classes Générales seu Monneta vetus.*—Firenze-1821.

(ε) *Vaslet Introd. alla Sienza delle Antiq Rom.* pag-113 Palermo 1811.

τύπον νεώτερον ἄλλον, οἷον ἔφικτον μὲν ἐπὶ τῆς Ἀθηνᾶς μετὰ τῆς ἐπιγραφ. ΦΙΛΙΠΠΟΥ, κεφαλὴν δὲ ταινοφόρον ἐπὶ τῆς χεῖρμαῖρας. Προσέτι. ἀξία προσοχῆς εἰσὶν καὶ τὰ—α. Τὸ τῶν Θῆβκίων, ἀργυροῦν, φέρον κεφαλὴν Ἡρας, ἀφ' ἑτέρου τὸν Κάδμον ἐνοπλον καὶ ἀποβαίνοντα τῆς νῆος μετὰ τῆς ἐπιγραφ. ΘΗΒΑΙΩΝ β'. Τὸ Μέταλλον, ὅπερ ὡς ἑραβεῖον ποιητικῶ διαγωνισμοῦ προσέφερον οἱ Ἀθηναῖοι Διονυσίῳ τῷ Περσ-βυτέρῳ. Ἐν αὐτῷ φαίνεται ἐξ ἐνὸς μὲν ἡ τοῦ Τυρίνου κεφαλὴ, κρανοφόρος, ἀφ' ἑτέρου δὲ Γλαυζ, προσωπεῖον, καὶ διωτῆς, μετὰ τῆς ἐπιγραφ. ΑΘΗ. ΝΙΚΗΤΗΣ ΔΙΟΝΥΣΙΟΣ—καὶ γ'. Τὸ νόμισμα τῶν Λευκαδίων, φέρον ἀφ' ἐνὸς μὲν Πήγασον, ἀφ' ἑτέρου δὲ Τρίαιναν μετὰ τῆς Ἐπιγραφῆς ΛΕΥΚΑΔΙΩΝ ΑΘΗ.—Πρὸς τούτοις καταλεκτὰ καὶ τὰ ἐν τῇ βιβλιοθήκῃ τοῦ Κυρίου Κατσαίτη Νομισματικὰ Σύγγραμματα.

Καὶ τοσαῦτα ἱκανὰ εἰς ἀπόδειξιν τοῦ πρὸς τὰ Ἀρχαιολογικὰ ζήλου ἐν τῇ μικρᾷ ἡμῶν Πατρίδι, ὅσα νομίζομεν, ἀναφέρεται ἐκ τῶν περιστοιχούντων ἡμᾶς σωζομένων πλείστων τῆς Ἀρχαιολογίας ἀντικειμένων, οἷον τῶν Κυκλωπίων τειχῶν, τῶν ἐρειπίων τῆς Λευκάδος, τῶν Ναῶν (Ἀπόλλωνος καὶ Ἡρας), τοῦ Ἄλματος, τῶν λειψάνων τειχοδομίας ἐν Βασιλικῇ καὶ Ἐξωνθείᾳ, τῶν ἀπείρων Νομισμάτων καὶ ἐπιγραφῶν, τῶν μνημάτων, χωμάτων, καλπῶν, κ. τ. λ. τοσούτων ἰσχυρῶν ἐλατηρίων τοῦ πρὸς τὰ ἀρχαῖα ζήλου οὐ μόνον τοῖς πεπαιδευμένοις, ἀλλὰ καὶ τοῖς ἀπλῶς εὐπισθῆτοις καὶ θελγομένοις εἰς τὰ μαρτύρια τῆς προγονικῆς δόξης.

I. N. Σταματέλος, Λευκάδιος.

Φίλτα τε φίλε!

Τὴν 17 Αὐγούστου ἡμῖν παράνομος εἰς τὴν σφάνωσιν δούλου τινὸς τοῦ πρίγγιπος ὑφ' ὃν διατρέβω. Ἐπειδὴ δὲ μοὶ ἀφάνη περίεργος ἡ ἐθιμοταξία τοῦ γάμου ἐν τοῖς τόποις τούτοις, θέλω διὰ τῆς παραύσης μου νὰ σοὶ περιγράψω αὐτόν, ὅσον εὐκρινέστερον δυναθῶ. Θὰ σοὶ ἀφήσω ὅμως τινὰς ἀπορίδας, διότι καὶ εἰς ταύτας ὄχι μόνον ἐγὼ, ἀλλὰ καὶ αὐτοὶ οἱ ἴδιοι, εἰμαι βέβαιος, ἀποροῦσιν, ὡς ἐνίοτε ὀλοκλήρους μῆνας περὶ τοῦ ἡλίου ἐνταῦθα ἀποροῦμεν, ἂν διατρέχη εἰσέτι τὸν δρόμον, ἢ τὸν παρήλλαξεν, ἢ ἂν ἀφήσας οὕτω τὴν Ῥωσίαν νὰ ἀποκρυσταλωθῇ, ἀπεκρυσταλώθῃ καὶ αὐτὸς ἀπὸ τὸ μαῦρον χιονοφόρον νέφος.

Ἄλλ' ἄς ἐπανέλθωμεν εἰς τὰ τοῦ γάμου. Ὁ γάμος ἐμελλε νὰ τελεσθῇ τὴν Κυριακῇ, τὴν δὲ παραμονὴν αὐτοῦ ἦλθεν ὁ γαμβρὸς μετὰ τῆς παρανόμου καὶ τῶν ὑποπαρνούμενων, τριῶν τὸν ἀριθμὸν, καὶ μοὶ προσέφερον δύο μεγίστας κουλούρας, τόσον ὅμως μεγάλας, ὅστε μοὶ ἐπῆλθέ ἡ παρομοίωσις αὐτῶν πρὸς τὰς ὑπὸ τῆς παροιμίας ἀναφερομένας, « ἂν κάμ' ὁ Μάρτυς οὐδὲ νερὰ κί' Ἀπρίλης ἄλλο ἓνα, νὰ διῆς . . . »

... κουλούραις πάν ἀλώνια. » αὐται τέλος αἱ ἀλυσσοειδείς κουλούραι ἄς ἐγὼ μετὰ ταῦτα ἀλώμισα, ἦτο τὸ προσκλητήριον. Οἱ Αἰγύπτιοι τοιαύτην ἱερογλυφικὴν γραφὴν ὅποιαν ἐγὼ εἰς Κισνόβι ἐξέμαθον οὔτε τὴν ἐφαντάσθησαν. Ὁ δὲ μεγαλύτερος τῶν παρανόμων μοι προσέφερε καὶ οἰνόπνευμα, (τὸν εὐθυμον ποτόν τοῦ ψύχους ἀντίπαλον,) καὶ ἐπιόν εἰς ὑγείαν τῶν μελλονύμφων. Ἀμέσως ἐπρεπε νὰ μετάβῃ εἰς τὴν οἰκίαν τῆς νύμφης, ὅπου νὰ διαμείνῃ ἀπὸ τῆς ἐνάργειος τῆς κατασκευῆς τοῦ ἀνθοστέμματος μέχρι τῆς τελειοποιήσεως αὐτοῦ, καὶ τῆς ἐπὶ τῆς κεφαλῆς ἐπιθέσεως ἡμην κουμπάρου καὶ δὲν ἐδυνάμην νὰ τὸ ἀποφύγω. Ἐπορεύθην λοιπὸν ὅπου τὸ κουμπάριον μὲ προσεκάλει χρέος, ἀλλ' ὅποια γελοτωδεστάτη μὲ περιέμενε σκηνή! ἐνῶ ἀκόμη ἡμην εἰς ἀπόστασιν 100 περίπου βημάτων τῆς οἰκίας τῆς νύμφης, ἐξῆλθον ἅπασαι αἱ γυναῖκες εἰς προῦπάντησίν μου, καὶ περικυκλώσασαί με, μὲ ἔφεραν ἐν πομπῇ εἰς τὴν νυμφικὴν οἰκίαν, ἐνθα, ἅμα εἰσέλθομεν, ἤρχιταν ἅπασαι αἱ αἰ, δηλ. αἱ παράνυμοι καὶ ἅπαντα τὰ ἐκεῖ εὐρισκόμενα κοράσια, τῇ ἀληθείᾳ ὄχι εὐάριθμα, νὰ μοι κινῶσι μετανοίας, καὶ νὰ μοι φιλῶσι τὰς χεῖρας. Μετὰ τοῦτο ἔστρωσαν τράπεζαν καὶ ἐβράγαμεν καὶ ἐπίομεν καὶ ὑψρανθήμεν ἐγὼ καὶ ὅλοι οἱ παρόντες.

« Ἐπεὶ δὲ πόσιος καὶ ἐδητύος ἐξ ἔρον ἔντο, » ἔπειτα μετὰ τὸ δεῖπνον, ἔφερον τὰ ἄνθη ἐξ ὧν ἐπρεπε νὰ πλεχθῇ ἡ ἀνθοδέσμη, ἔθεσαν αὐτὰ ἐπὶ τῆς τραπεζῆς, καὶ εἶπον εἰς τὴν πρώτην παράνυμφον « εὐλόγησον τὰ ἄνθη ταῦτα καὶ ἅπαντα καὶ καλὰ ἡμῶν, » καὶ ἐκεῖνη πατριαρχικὴν ὑπὸ τὴν παρθενικὴν αὐτῆς μορφήν περιβληθεῖσα σοβαρότητα, ἀνακράζει τρίς « ὁ θεὸς νὰ τὰ εὐλογήσῃ. » Μετὰ τοῦτο προσεκάλεσαν καὶ ἐμὲ τὸν πρὸ ὀλίγου χειροτονηθέντα ἐπίσκοπον, ὑπὸ αὐτῶν ὅμως μόνον, καὶ λιαν ἀδαπάνως, νὰ τὰ εὐλογήσω, ὅθεν καὶ ἐγὼ τρίς ἐξητησάμην τὴν χάριν ταύτην ἀπὸ τὸν θεόν. Μετὰ τὴν εὐλογίαν, τῆς μουσικῆς παιανίζουσης, καὶ τῶν κορασίων ἀδόντων, ἀρχεται ἡ πλοκὴ τοῦ ἀνθοστέμματος· ἀδουσι δὲ τὰ πλεονεκτικὰ μετὰ τῆς νύμφης, τοῦ γαμβροῦ, τῆς παρανόμου καὶ τοῦ παρανόμου, καὶ ὅτε ἐφθασαν καὶ εἰς ἐμὲ, τοιαύτους ἐλαβον ἐπαίνους, ὥστε ἡ μετριοφροσύνη μου ἐπέβη νὰ μὲ πνίξῃ. Μετὰ τὴν πλοκὴν δὲ τῶν ἀνθῶν, καθίζουσι τὴν νύμφην εἰς τὸ σκαμνίον, καὶ ἀρχίζουσι νὰ τὴν κτενίζωσι, καὶ τότε θέτουσιν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς αὐτῆς τὰ ἄνθη. Ἀλλὰ τότε δὴ τότε τὴν ἐπίθεσιν συνοδεύουσι φωναὶ πάντων τῶν παρευρισκομένων, φωναὶ ὠρούμεναι ε ε ε ε ε ε ο ο ο ο ο ο ι ι ι ι ι, οὐα οὐα· τῇ ἀληθείᾳ μοι ἐφάνησαν ὡς αἱ τῆς πατρίδος μου φημιζόμεναί καλοκεράδες, αἵτινες ἀφαιροῦσι τὴν ἀκοὴν τῶν ἀνθρώπων. Μετὰ τοῦτο καθήται ὁ παράνυμος, ὁ πατήρ, καὶ ἡ μήτηρ, καὶ ἡ παράνυμος, καθ' ἣν τοὺς ἀναφέρω τάξιν, κρατοῦντες ἅπαντες ἀνά ἕνα ἄρτον μὲ ἕνα μέγαν βῶλον ἄλατος, καὶ ὁ γαμβρός, μόνος πρὸ ὀλίγου ἐλθὼν, καὶ κρατῶν ἀπὸ τὸ χέρι τὴν νύμφην, μᾶς κάμνει μετανοίας καὶ φιλεῖ τὰς χεῖρας καὶ πόδας μας. Νὰ σὲ εἶπω ἂν ἡμην εἰς τὴν Ἑλλάδα, τῇ ἀληθείᾳ ἠθέλον νομίσει καὶ δικαίως μετὰ τόσα χειροποδοφιλήματα, ὅτι ἡμην δεσπότης, ἢ

τούλάχιστον ὅτι ἡμην ἄξιος καὶ προωρισμένος νὰ χειροτονηθῶ. Ἡμεῖς δὲ ἐπρεπε νὰ ἐγγίζομεν εἰς τὴν κεφαλῆν τὸ ψωμίον καὶ ἐπ' αὐτοῦ τὸν βῶλον τοῦ ἄλατος. Τέλος λαμβάνονται ὁ γαμβρός μὲ τὴν νύμφην ἀπὸ τὰς χεῖρας, καὶ τῆς μουσικῆς παιανίζουσης, ἀδόντες, ψάλλοντες, σκιρτῶντες, ἀλαλάζοντες, πηγαίνουσιν εἰς ἐπίσκεψιν τοῦ πρίγγιπος, τοῦ ἱερέως καὶ τοῦ κουμπάρου, ἔπειτα ἐπανέρχονται εἰς τὴν οἰκίαν, ἐνθα χορεύουσι καθ' ὅλην τὴν νύκτα, τὴν δὲ πρωΐαν τῆς κυριακῆς πορεύονται εἰς τὴν ἐκκλησίαν ὅπου στεφανώνονται. Ἀλλὰ δὲν τελειώνει ἔως ἐδῶ τὸ περίεργον δράμα.

Μετὰ τὴν τελετὴν τοῦ γάμου, ἡ μουσικὴ, ἱσταμένη ἐξω τῆς ἐκκλησίας, παραλαμβάνει τοὺς νυμφίους, καὶ παιανίζουσα, ἀγεί αὐτοὺς εἰς τὴν οἰκίαν των, ὁ δὲ παράνυμος ἐγὼ, ἀπέρχομαι εἰς τὸ δωμάτιόν μου, ὅπου μένω ὀλίγον ὅπως ἀναπαυθῶ, ἐνῶ εἰς τὴν οἰκίαν τῶν νυμφίων χορεύουν, πίνουν καὶ τρώγουν. Πρὸς τὸ ἑσπέρας ὅμως πρέπει ἐξάπαντος νὰ ὑπάγω, ἀλλως ὁ γαμβρός δὲν γίνεται σύζυγος καὶ τῷ ὄντι πρὸς τὸ ἑσπέρας ἀπῆλθον ἐκεῖ, προπαρασκευασθεῖς εἰς πολυφαγίαν, καὶ ἅπαντες μετὰ χαρᾶς μὲ ὑπεδέχθησαν, καὶ πάραυτα εἰς δεῖπνον παντοδαπὸν μὲ ἐκάθισαν, καὶ ἔφαγεν ὅλη ἡ συνοδία καὶ ὑψρανθή.

« Ἐπεὶ δὲ πόσιος καὶ ἐδητύος ἐξ ἔρον ἔντο, » ἔγινε τὸ λεγόμενον σκέπασμα τῆς νύμφης, πράξις ὡσαύτως παράδοξος. Κατὰ ἀρχαῖον ἔθιμον, αἱ ὑπανδροὶ γυναῖκες ἔχουσι τὴν κεφαλὴν κεκαλυμμένην, αἱ δὲ ἀνύπανδροι πάντοτε ἀσκεπῆ. Πρὸς τὸ ἑσπέρας λοιπὸν σκεπάζουσι τὴν κεφαλὴν αὐτῆς, σημεῖον ὅτι εἰτῆλθε εἰς τὴν νυμφικὴν χορείαν. Λαμβάνουσι δὲ συγχρόνως καὶ ὑπερμεγέθη ἄρτον, ὃν μόλις τρεῖς δύνανται νὰ φέρωσιν ἄνθρωποι, καὶ τῆς μουσικῆς προπαρευομένης, περιφέρουσιν αὐτὸν ἐν τῇ αὐτῇ τῶν νυμφίων, συνοδευόμενον ἀπὸ πάντας καὶ ἀπάσας τὰς παρευρεθείσας νέας καὶ νέους, ὑποχρεομένους νὰ τραγωδῶσιν. Ἀφοῦ τὸν ἐγυρίσαμεν οὕτω τρίς, ἐπανήλθομεν εἰς τὴν οἰκίαν, καὶ αἶφνης ἀκούω ὅτι ἡ νύμφη ἔδραπέτευσε. Μετὰ τοσοῦτους ἀγῶνας ἡμῶν, τὸ ἀποτέλεσμα μοι ἐφάνη λυπηρὸν, καὶ ἠρώτησα διατὶ ἔδραπέτευσε. « Διότι οὕτω πρέπει, » μοι εἶπαν. Ἐπειτα ὅμως καὶ πάλιν ἠρώτησα, διότι τὸ πράγμα μοι ἐφάνη δὲν ἠξεύρω καὶ ἐγὼ πῶς! Μοι τὸ ἐξήγησαν τέλος, ἀλλὰ σκώπτοντές με διὰ τὴν ἀπορίαν μου, καὶ μοι εἶπαν ὅτι πράττει τοῦτο ὡς δῆθεν αἰδουμένη νὰ γείνη σύζυγος. Χρεωστοῦσι δὲ οἱ ἐκ μέρους τῆς παρανόμου νὰ τὴν φυλάττωσι καλῶς, καὶ νὰ τὴν κατασκοπεύσωσιν εἰς τὴν φυγὴν τῆς, διότι ἐνίοτε δραπέτεῖ διὰ πολλὰς ὥρας, ἐνίοτε δὲ καὶ διὰ πολλὰς ἡμέρας. Βύτυχως ἡ ἐδική μου δὲν εἶχε τοσαύτην αἰδῶ, ὥστε ἀφέθη νὰ εὐρεθῇ ταχέως. Ἄμα δὲ τὴν ἐπαναφέρουσι, καθίζουσιν αὐτὴν παρά τινα τράπεζαν, ἐπὶ τῆς ὁποίας ἐκεῖνη κλίνει τὴν κεφαλὴν κεκαλυμμένην οὕτω, ὥστε νὰ μὴ φαίνεται. Ἐπειτα αἶφνης πάλιν βλέπω καὶ ἀνελήφθη ἐμπροσθέν μου. Φόβος καὶ τρόμος μὲ κατέλαβε νὰ μὴ ἔχω καὶ πάλιν ἄλλας ἀναζητήσεις. Ἠρώτησα λοιπὸν ἐμφροντικὸς μήπως ἔφυγεν ἡ νύμφη· ἀλλὰ χριστιανή τις μ' ἐπαρηγόρησε, εἰποῦσά μοι ὅτι ὄχι, ἀλλὰ αἱ ἐκ μέρους τῆς παρανόμου

τὴν συμβουλεύουσι νὰ κρυφθῆ διὰ νὰ μὴ τὴν εὕρῃ ὁ γαμβρός. Ἐκεῖνος ὁμως, γνωρίζων ποῦ ἦν κεκρυμμένη, τρέχει πρὸς ἐκεῖνο τὸ μέρος καὶ τὴν εὕρισκει. Τότε δ' ἀφ' αὐτῆς πρῶτον πάντες συνήχθημεν, ὁ εὐταξίας τοῦ Γαμβροῦ λέγει εἰς τὴν παράνομφον «εὐλόγησον τοὺς νομφίους», καὶ ἐκεῖνη λέγει «Ὁ θεὸς νὰ τοὺς εὐλογῆσῃ.»

Μετὰ τὴν εὐλογίαν ἔλαβον ἐγὼ ὁ παράνομπος μανδύλιον, οὗτινος τὴν ἄλλην ἄκραν ἔδωκα εἰς τὸν Γαμβρόν· μετὰ ταῦτα δ' ὁ εὐταξίας τοῦ καὶ κατὰ σειρὰν οἱ ἄλλοι παράνομοι γυρίζομεν περίξ τῆς νόμφης, ἥτις κἀθηται περικυκλωμένη ἀπὸ τὰς παρανόμους τῆς αὐτῆς δὲ τὴν παρακινουῖν νὰ μὴ γίνῃ σύζυγος. Ἀλλ' εἰς τὸν τρίτον γύρον τὸ πρᾶγμα ἐγένετο σπουδαῖον, διότι ὁ Γαμβρὸς διέκρινε τὴν νόμφην, καὶ δρᾶξας αὐτὴν εἰς τὰς ἀγκάλας του, ἐναπέθεσεν εἰς τῆς παρειαῆς αὐτῆς φίλημα ἡχηρότερον τοῦ πιπυλισματος τῶν κρηκυλίων, τοῦτο δὲ ἀφ' οὗ ἔρις μεταξὺ αὐτοῦ καὶ τῶν νεανίδων διεγέρθη.

Ἐλησμόνησα νὰ σ' εἰπῶ τὸ περιεργότατον, ὅτι πρὶν τοῦ σκεπάσματος πωλοῦν τὴν νόμφην, τότε δὲ ὁ γαμβρὸς τὴν ἀγοράζει δίδων ὄσα δύναται, ἀλλὰ ὁ δυστυχὴς πωλητὴς πρέπει νὰ δραπετεύσῃ ὅσον ταχύτερον δύναται, διότι τὸν δέρνουν ἀνιλεῶς. Μετὰ τὴν ἀποπεράτωσιν τοῦ σκεπάσματος ἡ κουμπάρα στρώνει τὴν νυμφικὴν κλίνην, καὶ ὅλοι εὐχονται καλὴν νύκτα εἰς τοὺς νεονόμους. Τὴν δὲ πρῶταν ἡ παράνομος ἔχει χρέος νὰ εἰσέλθῃ πρῶτη πρὸς αὐτοὺς, καὶ ν' ἀπαντήσῃ εἰς ἐρωτήσεις ἀδιακρίτους τῶν προσκεκλημένων.

Γ. Μ.

ΑΡΧΙΤΕΚΤΟΝΙΚΑ ΜΕΤΑΤΟΠΙΣΙΣ ΟΙΚΙΩΝ.

Κατὰ τὴν ἐν Νεοβοράκω τῆς Ἀμερικῆς διατριβήν μου, εἶδον ἔργον τεχνικὸν ἄξιον πολλοῦ λόγου. Ἐπρόκειτο, διὰ νὰ πλατυνθῆ τις ὁδὸς, νὰ μετατοπισθῶσι δύο ὁλόκληροι οἰκίαι. Τὸ πρᾶγμα φαίνεται παράδοξον· οὐχ ἦν ττον ὁμως καὶ ἐσχεδιάσθη καὶ ἐξετελέσθη. Τῶν μηχανικῶν μέσων, ὅτων ἐγένετο πρὸς τοῦτο χρῆσις, ἡ ἐφεύρεσις ὀφείλεται εἰς τὸν Συμεῶνα Βράουν, ὅστις μοὶ τὰ περιέγραψε μόνος. Μαὶ ἐφάνησαν δὲ τοσοῦτον ἀπλᾶ, ὥστε νομίζω περιττὸν νὰ ἐμφιλοχωρήσω εἰς ἐρμηνεῖαν λεπτομερεστέραν τῆς παρούσης.

Ὅτι πολλάκις μετατοπίσθησαν οἰκίαι ξύλινοι, τοῦτο γνωστὸν πρὸς πολλούς· ἀλλὰ μετὰθεσις οἰκίας ἐκ πλίνθων ἐψημένων κατεσκευασμένης, παρέχει βεβαίως πολλὰς καὶ ἀπείρους δυσκολίας. Αἱ δύο οἰκίαι αἵτινες, ὡς προείπομεν, ἐπρόκειτο νὰ μετατοπισθῶσιν εἰς ἀπόστασιν ὀριζόντιον δώδεκα ποδῶν, εἶχον οἰκοδομηθῆ, συγχρόνως καὶ ἐπὶ τῆ βάσει ὁμοιομόρφου σχεδίου. Εἶχον δὲ ἀμφοτέρω 45 μὲν ποδῶν βάρους, 25 δὲ ὕψος, ἐξαιρουμένης τῆς στέγης μετὰ τοῦ κεντρικοῦ, πρὸσφιν πλατεῖαν 45 πόδας.

Ἴδου πῶς μετατοπίσθησαν·

Ἐν πρώτοις ἐθαλλον ὑπ' αὐτὰς παραλλήλως πρὸς τὴν ὁδὸν, καὶ ἰσοπέδως μὲ τὸ ἔδαφος, στρωτῆρας ὀγκώδεις, οἵτινες, ἀπέχοντες τρεῖς πόδας ἀπ' ἀλλή-

λων, ἐτέθησαν καθ' ὅλον τὸ μῆκος τοῦ κτιρίου, αἱ δὲ ἄκραι των, διαπεράσασαι τοὺς πλαγίους τοίχους, ὑπερέβησαν ἱκανοὺς πόδας αὐτοὺς, καὶ ἐστηρίχθησαν ἐπὶ ξύλων ὀγκωδῶν ὡς ἐπὶ ὑπομοχλίων κειμένων μακρὰν τοῦ τοίχου.

Ἡ αὐτὴ προπαρασκευαστικὴ ἐργασία ἐγένετο καὶ κατὰ τὸ πλάτος τῆς οἰκοδομῆς, ἀνοιχθεισῶν ὡσαύτως ὀπῶν ἐπὶ τῶν τοίχων τῶν προῦσεων καὶ τῶν παραλλήλων μεσοτοίχων, καὶ διαπερασθέντων ἐτέρων στρωτῆρων, οἵτινες συνήφθησαν μετὰ τῶν πρώτων, καὶ μετὰ τῆς ἐσχάρας τῆς κειμένης κατὰ μῆκος τοῦ κτιρίου ἐντὸς τῶν τοίχων, κατὰ διεύθυνσιν ὀρθογώνιον ὡς πρὸς τοὺς ἄλλους.

Μετὰ ταῦτα εἰσῆχθησαν σφῆνες πρὸς τὴν συναφὴν τῶν στρωτῆρων μετὰ τῶν ὑπομοχλίων συγχρόνως ὅλαι, καὶ διὰ κτύπων ὁμοίων καὶ κανονικῶν, οὕτως ὡς ἐάνυψωθέντα τὰ κτίρια ἐπὶ τῶν στρωτῆρων, διεχωρίσθησαν ἀπὸ τῶν θεμελίων. Τὰ θεμέλια κατεδαφίσθησαν τότε ἀκινδύνως, ἀλλὰ τῶσιν μόνον ὅσων ἐχρειάζετο διὰ νὰ τοποθετηθῶσι τὰ συνήθη ὀλισθηρὰ ἐργαλεῖα. (glissoires) Εἰς δὲ τὸ κενὸν τὸ μεταξὺ τῶν ἐργαλείων τούτων καὶ τῆς ξυλίνης τῶν στρωτῆρων ἐσχάρας ἐφ' ἧς στηρίζεται ἡ οἰκοδομὴ, εἰσῆχθησαν ξύλινα ἐπιμήκη ὀλισθηρὰ ὑπομόχλια ὡς τὰ ἐν χρῆσει παρὰ τοῖς ναυπηγοῖς. Καὶ μετὰ ταῦτα εἰσαχθεισῶν ἐτέρων σφηνῶν εἰς τὸ μεταξὺ τῶν ὑπομοχλίων καὶ τῶν στρωτῆρων τῆς ἐσχάρας κενόν, αἱ μὲν πρῶται σφῆνες συνεσφίχθησαν μετὰ τῶν ὀλισθηρῶν ἐργαλείων, τῶν ὑπομοχλίων καὶ τῶν στρωτῆρων τῆς ἐσχάρας, τὸ δὲ κτίριον ἀνυψώθη μέχρι τοῦ ὀρισμένου ὕψους. Οὕτως, τὰ μὲν ἄκρα τῶν στρωτῆρων, μὴ στηριζόμενα πλέον ἐπὶ τῶν ἔξω τῆς οἰκίας ὀγκωδῶν ὑπομοχλίων ἐξήχθησαν τῆς θέσεώς των ὡς ἀνωφελῆ, ἡ δὲ οἰκία εὐρέθη ἐτοίμη εἰς κίνησιν.

Ἡ κίνησις αὕτη ἐνηργήθη εὐκόλως διὰ τῆς στροφῆς κοχλιῶν τινῶν ὀριζόντιως τοποθετηθέντων ἐπὶ ἀκινήτου στρωτῆρος· Ἡ δύναμις ἡ ἐνεργοῦσα κατ' εὐθείαν ἐπὶ τῶν κεφαλῶν τῶν ὀλισθηρῶν ὑπομοχλίων ἐκίνησεν αὐτὰ, ταῦτα δὲ κινηθέντα ἔφερον ὑπ' αὐτὰς ὅλον τὸν σύνδεσμον τῆς διὰ στρωτῆρων ἐσχάρας, καὶ ἐπομένως ὁλόκληρον τὴν ἐπὶ τῆς ἐσχάρας οἰκοδομήν.

Ὅταν δὲ αἱ οἰκίαι ἐφθασαν εἰς τὰ προπαρασκευασθέντα δι' αὐτὰς νὰ θεμελίωσιν, ἐξήχθησαν ἐν πρὸς ἐν ὅλα τὰ εἰσαχθέντα προηγουμένως ὑπ' αὐτῶν ξύλα καὶ αἱ οἰκίαι ἐκάθησαν ἐπὶ τῶν θεμελίων τούτων.

Καθ' ὅλον δὲ τὸ διάστημα τῆς περιέργου ταύτης ἐργασίας καὶ ὁδοιπορίας τῶν οἰκίων, οἱ κάτοικοι αὐτῶν ἐξηκολούθουν μένοντες ἐντὸς αὐτῶν, καὶ καταγινόμενοι εἰς τὰ συνήθη ἔργα των χωρὶς νὰ λάβωσιν οὐδεμίαν προφύλαξιν.

Ἄσαις τοῦ ἐν τῷ Φολλ. ΕΒ'. αἰνίγματος.

Θρόνος—Όνος—Κρόνος—Χρόνος.

ΑΙΝΙΓΜΑ.

Κυρία τις περιστερισμένη ὑπὸ τῶν υἱῶν, τῶν θυγατέρων καὶ τῶν ἐγγόνων τῆς, ἐπανηγύριζε τὴν δεκάτην ἡμερὰν ἐπέτατον τῶν γενεθλίων τῆς. Πῶς τοῦτο;